

บทที่ 5

ผู้อ่านหนังสือการ์ตูนแนวยาโอ

ในการวิจัยนี้ได้ทำการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกผู้อ่านการ์ตูนแนวยาโอในกรุงเทพมหานคร เป็นจำนวนทั้งสิ้น 30 คน โดยใช้วิธีอาสาสมัคร (Volunteer sampling) และวิธี Snowball technique โดยผู้วิจัยได้ทำการลงข้อความในกระดานข่าวของเว็บไซต์กลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนแนวยาโอ ขอความร่วมมือในการสัมภาษณ์เพื่อทำการวิจัย และขอให้อาสาสมัครช่วยแนะนำผู้ที่อ่านหนังสือการ์ตูนแนวยาโอที่ยินยอมให้สัมภาษณ์ได้ต่อไปอีก

5.1 ลักษณะทั่วไปของผู้อ่านหนังสือการ์ตูนแนวยาโอ

จากการสัมภาษณ์ผู้อ่านหนังสือการ์ตูนแนวยาโอในกรุงเทพฯ จำนวน 30 คน ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ของสงวนนามจริงเอาไว้ ได้แก่ โบว์, กิ๊ก, แพร, อ้อ, ปู, เป๋ม, ผึ้ง, ปู (พิไลวรรณ), ก๊ีบ, ลูกหมี, ก้อย, ดุล, นัท, กอล์ฟ, ป้อม, ทิพย์, โฟม, ด้อง, เกศ, พิมพ์, ตาล, ลี, ริน, แอ้ม, เฮ้, ทราย, นิ่ม, แอ้ว, มอส, และณัฐ สามารถแบ่งผู้อ่านตามคุณลักษณะต่างๆ ได้ดังนี้

ตารางที่ 5.1 แสดงข้อมูลเพศของกลุ่มตัวอย่าง

เพศ	จำนวน (คน)
หญิง	30

ตารางที่ 5.2 แสดงข้อมูลอายุของกลุ่มตัวอย่าง.

ช่วงอายุ (ปี)	จำนวน (คน)
15 – 19	10
20 – 25	14
24 ปีขึ้นไป	6

ตารางที่ 5.3 แสดงข้อมูลระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)
มัธยมปลายหรือเทียบเท่า	3
อุดมศึกษา	15
สูงกว่าอุดมศึกษา	4
ทำงาน	8

ในส่วนของระดับการศึกษาของผู้่านที่ได้ทำการสัมภาษณ์นั้น มีตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จนถึงระดับปริญญาโท โดยผู้สัมภาษณ์แต่ละคนต่างก็ศึกษาในสาขาวิชาต่างๆ กัน และสำหรับผู้ให้สัมภาษณ์ที่ทำงานแล้ว ก็ทำงานในสายอาชีพที่แตกต่างกันออกไป

เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ถึงครึ่งหนึ่งจากผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมด 30 คน ได้ผ่านการศึกษาหรือกำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนที่เป็นโรงเรียนสตรีศึกษามาก่อน ซึ่งจุดนี้อาจเป็นปัจจัยส่งเสริมอันหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านสนใจและชื่นชอบอ่านการ์ตูนแนวนี้ได้

นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์จากประสบการณ์และความคิดเห็นของผู้อ่าน ทำให้ได้ทราบว่า มีผู้อ่านการ์ตูนแนวยาโอโยที่เป็นผู้ชายอยู่บ้างเช่นกัน แต่เป็นจำนวนน้อยมาก และส่วนใหญ่มักจะเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอยู่แล้ว และจะไม่กล้าเปิดเผยว่าตนเองอ่านหนังสือการ์ตูนแนวนี้ ส่วนผู้ชายที่ไม่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้น อาจมีบ้างที่เคยอ่านการ์ตูนแนวยาโอโย แต่เป็นเพียงการอ่านผ่านๆ ด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าการ์ตูนแนวนี้เป็นเช่นไรเท่านั้น และส่วนมากมักจะรู้สึกรังเกียจและไม่ชอบการ์ตูนแนวนี้ตั้งแต่รู้ว่าเป็นการ์ตูนที่เกี่ยวกับความรักระหว่างชายกับชาย

5.2 การเปิดรับหนังสือการ์ตูนแนวยาโอโย

5.2.1 การเริ่มต้นอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นทั่วไป

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มักเริ่มอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นแบบทั่วไปมาก่อน ซึ่งผู้อ่านจำนวน 16 คน เริ่มต้นอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นมาตั้งแต่สมัยเรียนชั้นประถมศึกษา ส่วนที่เหลือนั้นเริ่มต้นช้ากว่าเล็กน้อย นั่นคือเริ่มอ่านในสมัยเรียนชั้นมัธยมต้น

ในส่วนของแนวหนังสือการ์ตูนที่เริ่มอ่านนั้น ส่วนใหญ่มักจะเริ่มอ่านจากหนังสือการ์ตูนสำหรับเด็กผู้หญิงหรือที่เรียกว่าการ์ตูนตาหวานและการ์ตูนสำหรับเด็กผู้ชาย นอกจากนี้ก็มีบางส่วนที่เริ่มต้นอ่านจากการ์ตูนสำหรับเด็ก เช่น โดเรมอน มาก่อน แต่ไม่มีผู้ให้สัมภาษณ์คนใดเลยที่เริ่มต้นอ่านจากหนังสือการ์ตูนแนวยาโอโย

“เริ่มอ่านการ์ตูนประมาณป.4 - ป.5 ก็เป็นการ์ตูนผู้หญิงธรรมดา” (กีฟ, สัมภาษณ์, 8 กันยายน 2548)

“เริ่มอ่านการ์ตูนญี่ปุ่นประมาณ ป.6 จำได้ว่าเรื่องแรกที่อ่านคือโคนัน จากนั้นก็เป็นการ์ตูนผู้หญิงของพวกหมึกจิน เคเค อะไรพวกนี้ จริงๆ ก็อ่านได้ทุกแนว” (อ้อ, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2548)

“เริ่มอ่านประมาณป.4 ส่วนใหญ่จะเป็นการ์ตูนผู้ชาย เพราะพี่ชายอ่านมาก่อน ก็จะเอาของพี่ชายมาอ่าน” (ปู, สัมภาษณ์, 3 กันยายน 2548)

5.2.2 การเริ่มต้นอ่านการ์ตูนแนวยาโอย

จากการให้สัมภาษณ์พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นจำนวนถึง 24 คน เริ่มได้รู้จักและอ่านการ์ตูนแนวยาโอยในช่วงวัยมัธยมศึกษา ซึ่งเมื่อพิจารณาจากผลการวิจัยในข้อ 2.1 ก็จะเห็นถึงความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ผู้อ่านจะมีพัฒนาการในการอ่านตามช่วงเวลา นั่นคือเมื่อได้อ่านการ์ตูนมากมายหลายแนวมากขึ้นแล้ว ก็จะได้รู้จักกับการ์ตูนยาโอยในเวลาต่อมา

ส่วนสาเหตุที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างได้รู้จักกับการ์ตูนแนวยาโอย ส่วนใหญ่แล้วมีสาเหตุหลักอยู่สองประการ นั่นคือ

ก. บังเอิญเจอด้วยตนเอง อาจเกิดจากการที่ตนเองเบื่อหน่ายกับการ์ตูนที่มีเนื้อหาซ้ำซากจำเจ หรืออ่านหนังสือการ์ตูนมากจนไม่รู้ว่าจะอ่านเรื่องใดแล้ว จึงทดลองอ่านแนวที่ไม่เคยอ่านมาก่อน หรือไม่เช่นนั้นก็เกิดจากความเข้าใจผิดคิดว่าเป็นหนังสือการ์ตูนสำหรับผู้หญิงทั่วไป เนื่องจากหน้าปกและลายเส้นการ์ตูนแนวยาโอยแทบไม่ต่างจากการ์ตูนสำหรับเด็กผู้หญิงทั่วไป

ข. ผู้อื่นชักชวนหรือฟังคำบอกเล่าจากผู้อื่น ซึ่งเกิดจากการที่เพื่อนหรือคนรู้จักนำมาอ่านให้เห็น หรือนำมาชักชวนให้อ่าน จึงทำให้ผู้ให้สัมภาษณ์เกิดความสนใจ นอกจากนี้ก็อาจเกิดจากการลองอ่านตามคำแนะนำของผู้อื่นในอินเทอร์เน็ต

ในส่วนของความรู้สึกแรกที่กลุ่มตัวอย่างมีเมื่อได้อ่านการ์ตูนแนวยาโอยเป็นครั้งแรกนั้น ส่วนใหญ่ผู้อ่านจะมีความรู้สึกในแง่บวก นั่นคือ บางคนจะรู้สึกว่าเป็นแปลกใหม่ดี น่าสนใจ และรู้สึกชอบในทันที บางส่วนก็เพียงแคร์รับได้ มองเห็นว่าเป็นเพียงการ์ตูนประเภทหนึ่งที่มีเนื้อหาสนุกดี

“ชอบทันที อ่านแล้วรู้สึกเลยว่านี่คือการ์ตูนแบบที่ตามหามานาน” (แป้ม, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2548)

“เฉยๆ เหมือนอ่านการ์ตูนผู้หญิง มันก็คือการ์ตูน ไม่ได้คิดอะไรมาก สนุกดี เหมือนการ์ตูนทั่วไป” (อ้อ, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2548)

“เรื่องมันสนุกดี ลายเส้นสวย กู๊กักคู่น่ารักดี” (พิมพ์, สัมภาษณ์, 27 สิงหาคม 2548)

แต่ก็มีกลุ่มตัวอย่างบางส่วนเช่นกันที่รู้สึกรับไม่ได้และรู้สึกไม่ชอบในตอนที่ได้อ่านเป็นครั้งแรก ซึ่งเกิดจากสาเหตุหลักๆ สองประการนั่นคือ เรื่องได้อ่านครั้งแรกเป็นเรื่องที่มีฉากล่อแหลมมากเกินไปจนน่าเกลียด และผู้อ่านยังคงอยู่ในวัยเด็กอยู่ (ไม่เกินมัธยมต้น) จึงมีความรู้สึกขบะแวงและรับไม่ได้ ไม่เข้าใจว่าผู้ชายและผู้ชายจะรักกันได้อย่างไร

อย่างไรก็ตาม ในกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้สึกรับไม่ได้และไม่ชอบในตอนแรกนั้น ในเวลาต่อมาเมื่อได้อ่านเรื่องอื่นที่มีเนื้อหาดี และมีฉากล่อแหลมน้อย หรือเมื่อผู้อ่านเองเติบโตขึ้นมาอีกเล็กน้อย เมื่อกลับไปอ่านอีกครั้งความรู้สึกก็เปลี่ยนเป็นชอบการ์ตูนแนววาโยแทน ดังคำให้สัมภาษณ์ของผู้อ่านบางคน

“ตอนม.2 ไปอ่าน Love Mode รู้สึกรับไม่ได้ สติกระเจิดกระเจิง จนเลิกอ่านไป ทิ้งช่วงไป แล้วกลับไปอ่านเรื่องเพื่อนแบบนี้มีคนเดียวในโลก ก็เปลี่ยนเป็นชอบ เพราะเนื้อหาน่ารักดี” (ปู, สัมภาษณ์, 11 กันยายน 2548)

“ความรู้สึกแรกคือรับไม่ได้ เพราะเล่มแรกเปิดภาพแล้วเจอฉากเลย แต่พอไปอ่านเล่มต่อๆ มา ก็เริ่มอ่านเนื้อเรื่อง ถึงรู้สึกว่ามันก็เหมือนการ์ตูนอื่นๆ และเริ่มรับได้” (ริน, สัมภาษณ์, 27 สิงหาคม 2548)

5.2.3 ปริมาณและความถี่ในการเปิดรับ

ผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละคนมีความถี่ในการเปิดรับสื่อชนิดนี้ไม่เท่ากัน และในรูปแบบที่แตกต่างกัน โดยมีทั้งการซื้อ การเช่า และการโหลดจากอินเทอร์เน็ต รวมถึงการแลกเปลี่ยนกันเองระหว่างเพื่อนที่ชื่นชอบการ์ตูนแนวเดียวกัน นอกจากนี้ความผันแปรของปริมาณและความถี่ยังขึ้นอยู่กับ การออกหนังสือการ์ตูนของสำนักพิมพ์ต่างๆ ด้วย ซึ่งมีกำหนดที่ไม่แน่นอน แต่จากการสัมภาษณ์ก็สามารถแบ่งตามความถี่โดยทั่วไปได้ ดังนี้

ตารางที่ 5.4 แสดงความถี่ในการเปิดรับของกลุ่มตัวอย่าง

ปริมาณความถี่ (เล่ม/เดือน)	จำนวน (คน)
น้อยกว่า 5	5 คน
5-10	11 คน
11-20	9 คน
20-30	2 คน
30 ขึ้นไป	3 คน

จากข้อมูลที่ได้และจากการสัมภาษณ์วิธีในการเลือกซื้อนั้น สามารถจะแบ่งกลุ่มตัวอย่าง แยกตามลักษณะความถี่ในการบริโภคได้ดังนี้

ก. ผู้อ่านที่เลือกอ่านเฉพาะเรื่องที่ตนเองสนใจ ผู้อ่านประเภทนี้จะเลือกซื้อหรือเช่าหนังสือ การ์ตูนแนวฮาโยจากปัจจัยหลายๆ ด้าน ทั้งเรื่องภาพและเนื้อเรื่อง ก่อนจะตัดสินใจซื้อ ดังนั้น ปริมาณความถี่ในการเปิดรับจึงอยู่ในช่วงน้อยถึงปานกลาง นั่นคือประมาณไม่เกิน 10 เล่มต่อเดือน

“โดยเฉลี่ยน่าจะประมาณอาทิตย์ละเล่มสองเล่ม แล้วแต่ที่มันจะออกมาแล้วชอบไหมด้วย” (ลูกหมี, สัมภาษณ์, 3 กันยายน 2548)

ข. ผู้อ่านที่เลือกอ่านเกือบทุกเรื่องที่วางจำหน่าย คือผู้อ่านประเภทที่ซื้อเกือบทุกเรื่อง ยกเว้นบางเรื่องที่ลายเส้นและภาพไม่สวยจริงๆ ดังนั้นความถี่ในการเปิดรับจะอยู่ช่วงกลางๆ นั่นคือ ประมาณ 10-20 เล่มต่อเดือน

“ส่วนใหญ่จะอ่านทุกเรื่องทีออกใหม่ แต่ก็ไม่น่าอ่านเป็นบางเรื่อง มันจะเป็นช่วงๆ บางอาทิตย์ ก็อ่าน 3-4 เล่ม บางอาทิตย์ก็อ่าน 7-8 เล่ม แล้วแต่” (ก๊ิบ, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2548)

ค. ผู้อ่านที่อ่านทุกเรื่องที่มีการวางจำหน่าย คือผู้อ่านที่ไม่เลือกว่าปัจจัยอื่นๆ จะเป็นอย่างไร เพียงแค่เป็นหนังสือการ์ตูนแนวฮาโยก็จะซื้อหรือเช่ามาอ่านทุกเรื่อง และในบางครั้งยังมีการซื้อ เรื่องเดียวกันแต่จัดพิมพ์ต่างสำนักพิมพ์กันมาอีกด้วย จึงทำให้ปริมาณความถี่ในการเปิดรับค่อนข้างมาก คือประมาณ 20 เล่มขึ้นไปต่อเดือน

“อาทิตย์หนึ่งมันออกมาก็เล่ม พี่ก็ซื้อหมดทุกเล่มค่ะ” (มอส, สัมภาษณ์, 27 สิงหาคม 2548)

5.2.4 การเลือกเปิดรับ

ในการเลือกซื้อหรืออ่านการ์ตูนเรื่องใดๆ นั้น ผู้อ่านส่วนใหญ่จะให้เหตุผลหลายข้อ ประกอบกันในการเลือก โดยมีเหตุผลหลักที่เหมือนกันว่าเป็นเหตุผลส่วนใหญ่คือ เลือกจาก ลายเส้นการ์ตูนแบบที่ตนเองชอบ ภาพสวย และเลือกจากผลงานของนักเขียนการ์ตูนที่ตนเองชื่นชอบ

เหตุผลอื่นๆ นอกจากนี้ที่ผู้อ่านแต่ละคนมีเพิ่มเติมในการเลือกอ่าน ได้แก่ เนื้อเรื่องมีความ น่าสนใจให้ติดตามมากเพียงใด เป็นเรื่องประเภทเรื่องยาวหรือเรื่องสั้น และมีฉากที่แสดงถึงการมี เพศสัมพันธ์หรือไม่

ซึ่งเหตุผลเรื่องฉากเพศสัมพันธ์นั้น ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่บอกว่าไม่จำเป็นว่าจะต้องมี หรือไม่มีก็ได้ แต่ผู้อ่านที่มีวัยเกินยี่สิบปีมักจะยอมรับว่าถ้ามีก็ดี เหมือนเป็นสิ่งที่เพิ่มสีสันให้กับ

เนื้อเรื่อง เพียงแต่ต้องมีเหตุผลและที่มาที่ไปในเนื้อเรื่องเพียงพอก่อนการมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งเกิดขึ้น ดังเช่นในคำสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างบางคน

“โดยทั่วไปก็ชอบนะ แต่ถ้าเนื้อเรื่องดี ไม่ต้องมีฉากแบบนั้นก็ได้อะ บางทีเรารู้มาทั้งเรื่อง ตอนจบก็อยากเห็นมันทำอะไรกันสักนิดนึง อย่างน้อยจับกันหน่อยก็ยังดี” (ลิ, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม, 2548)

“ชอบนะ แต่ถ้าเซ็นเซอร์ก็อยากให้เซ็นเซอร์ดีๆ หน่อย เพราะบางครั้งเซ็นเซอร์มากจนไม่น่าอ่าน ถ้าเนื้อเรื่องดีๆ ภาพสวย ไม่ต้องมีฉากอะไรเลยก็ได้ อย่างเรื่อง ดำน่านภูติน้ำแข็ง” (ป้อม, อายุ 20 ปี, 23 สัมภาษณ์ 2548)

ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์ที่ยังมีอายุน้อย เช่น โบว์ ซึ่งอายุเพียง 15 ปี ได้บอกว่าเธอยังรับฉากที่มีเพศสัมพันธ์กันมากไม่ได้

“ถ้ามีนิดหน่อยก็อ่านได้ แต่ถ้ามีเยอะชัดเจนเกินก็จะเปิดข้ามๆ ไป” (โบว์, สัมภาษณ์, 6 สิงหาคม 2548)

5.2.5 สาเหตุที่ทำให้ผู้อ่านเปิดรับและเกิดความชื่นชอบ

จากการสัมภาษณ์พบว่ามีสาเหตุต่างๆ ที่เหมือนกันและแตกต่างกันหลายข้อ ที่ทำให้ผู้ให้สัมภาษณ์เกิดความรู้สึกชื่นชอบและเลือกที่จะเปิดรับหนังสือการ์ตูนประเภทนี้ โดยเหตุผลส่วนใหญ่ที่เหมือนกัน ได้แก่

ก. เนื้อหาแปลกใหม่ (oddity) น่าสนใจ ไม่เหมือนการ์ตูนแนวอื่นที่เคยอ่านมา โดยเฉพาะหนังสือการ์ตูนสำหรับเด็กผู้หญิงที่มีเนื้อหาความรักของชายกับหญิงทั่วไป ซึ่งน่าเบื่อหน่ายเพราะเนื้อหาซ้ำซากจำเจ อีกทั้งบุคลิกลักษณะของตัวละครหญิงก็น่ารำคาญ และมีโครงเรื่องที่เหมือนกันไปหมด

“อ่านการ์ตูนผู้หญิงมานานแล้วมันเบื่อ พล็อตเรื่องมันเดิมๆ พอมาเจอแนวนี้แล้วเรารู้สึกแปลก เพราะเราไม่เคยรู้มาก่อน แล้วเนื้อเรื่องมันไม่น่าเบื่อ” (ก้อย, สัมภาษณ์, 23 กรกฎาคม 2548)

“รู้สึกว่ามันแปลกดี ไม่เหมือนการ์ตูนผู้หญิงที่เคยอ่านๆ มา” (นัท, สัมภาษณ์, 27 สิงหาคม 2548)

“เนื้อหามันแตกต่างจากการ์ตูนผู้หญิงค่อนข้างเยอะ หลากหลาย ไม่จำเจเหมือนการ์ตูนผู้หญิง” (ปู, สัมภาษณ์, 3 กันยายน 2548)

ข. เนื้อหาที่มีความลึกซึ้ง สื่อถึงความรักที่บริสุทธิ์ (romantic) โดยที่ไม่คำนึงถึงภาพภายนอกกว่าเป็นชายหรือหญิง ต้องมีการฝ่าฝืนอุปสรรค โดยเฉพาะกับครอบครัวและสังคม ทำให้รู้สึกว่าเป็นความรักแท้ที่หาได้ยากในชีวิตจริง

“อ่านเพราะประทับใจ เนื้อเรื่องในหลายเรื่องดีในแง่ที่ว่า เขาต้องใช้ความอดทนและความพยายามกว่าที่จะได้รักกัน กว่าที่จะได้รับการยอมรับกัน” (แป้ม, สัมภาษณ์, 27 สิงหาคม 2548)

“อ่านเรื่องตำนานภูติน้ำแข็งเป็นเรื่องแรกแล้วประทับใจ เพราะมันโรแมนติก เขาไม่ต้องมีกิเลสตัณหาอะไรก็อยู่ด้วยกันได้ รู้สึกว่าความรักของเขาโรแมนติกจังเลย ซึ่งการดูผู้หญิงมันจะขาดความโรแมนติกตรงนี้ไป” (โพน, สัมภาษณ์, 27 สิงหาคม 2548)

ค. ในหนังสือการ์ตูนแนวยาโอโยมักจะมีลายเส้นในการวาดที่สวยงาม บางเรื่องก็สวยงามกว่าการ์ตูนแนวอื่น และมักจะวาดตัวละครชายให้หล่อเหลาทั้งเรื่อง เหมือนเป็นผู้ชายในอุดมคติ

“ลายเส้นมันสวย โคนใจ มันจะวาดผู้ชายหล่อ คูลี่ ซึ่งถูกใจมากกว่าการ์ตูนผู้หญิงที่มันจะวาดผู้ชายหน้าหวานๆ ตาโตๆ” (อ้อ, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2548)

ง. อยากรู้อยากเห็นถึงชีวิตของผู้ชายและกลุ่มชายรักชาย เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้หญิง จึงไม่มีโอกาสได้รู้จักและเข้าใจในเรื่องนี้มากนัก

“ที่อ่านก็เพราะว่าอยากรู้ว่าผู้ชายกับผู้ชายเขาทำกันยังไง คือเหมือนเคยรู้มาก่อนแต่ก็ยังสงสัย พอมาอ่านก็ทำให้รู้มากขึ้น อย่างเมื่อก่อนเรารู้แค่หนึ่ง แต่พออ่านแล้วก็ทำให้เรารู้ สอง สาม สี่ ต่อไป” (น้อม, สัมภาษณ์, 23 กรกฎาคม 2548)

จ. อยากรู้อยากเห็นในเรื่องเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ จึงเลือกเปิดรับการ์ตูนเกี่ยวกับชายกับชาย เพื่อที่จะได้รู้สึกว่าเป็นเรื่องไกลตัว จึงสามารถรับรู้ได้อย่างสบายใจกว่าเรื่องเพศสัมพันธ์ของหญิงกับชาย

“บางทีเราสะดวกใจกว่าที่เราจะอ่านการ์ตูนแบบนี้มากกว่าการ์ตูนชายหญิง เพราะบางทีในการ์ตูนจะเห็นว่า ตัวละครเจอกันปั๊บก็มีอะไรกันเลย ซึ่งถ้ามันเป็นผู้หญิงเราจะรับไม่ค่อยได้ แต่ถ้าเป็นการดูผู้ชายกับผู้ชาย คุณจะทำอะไรกันก็ทำกันไปเถอะ เพราะคุณเป็นผู้ชาย” (ทราย, สัมภาษณ์, 23 กรกฎาคม 2548)

“ถ้าอ่านแนวนี้แล้วมันไม่เหมือนจริง อย่างน้อยตัวเอกก็เป็นผู้ชายกับผู้ชาย ถ้าอ่านการ์ตูนผู้ชายกับผู้หญิงมันจะสะท้อนตัวเอง ว่าทำไมมันเป็นคนแบบนี้ แต่มาอ่านแบบนี้มันมีอะไรไม่เหมาะสม มันก็ไม่ใช่เรื่องของเรา ทำให้ตัวเองรู้สึกไม่ผิดทำอะไร” (ลี, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2548)

“ชอบดูฉากแบบนั้น เพราะช่วงแรกๆ มันไม่มีการเซ็นเซอร์มากนัก มันจึงเร้าใจกว่าการ์ตูนผู้หญิงปกติ และพอเป็นผู้ชายเราไม่รู้สึกว่ามันน่าเกลียดทำอะไร” (ตาล, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2548)

ทั้งนี้ก็มีผู้อ่านจำนวนมากทีเดียวที่เมื่อถามคำถามว่าเพราะเหตุใดถึงรู้สึกชอบการ์ตูนแนวฮาโยบ คำตอบแรกที่พวกเขาตอบจะเป็นในทำนองว่า “ไม่รู้ตัวเองเช่นกัน รู้แต่ว่าชอบเท่านั้น ต้องใช้เวลาสักครู่พวกเขาจึงจะพิจารณาเหตุผลออกมาเป็นข้อๆ ได้บ้าง

“มันไม่มีเหตุผลมาอธิบายได้เป็นฉากๆ เหตุผลที่อ่านจริงๆ ก็แค่ชอบ มันน่ารัก มันอ่านแล้วรู้สึกดี เคยมีเพื่อนถามเหมือนกันว่าทำไมถึงชอบ แต่มันก็ตอบไม่ได้ ก็มันชอบ มีผู้ชายหน้าตาดีๆ มาให้ดู เรื่องมันสนุก” (อ้อ, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2548)

“ก็เป็นคนชอบอ่านการ์ตูนมาก ก็แค่อ่านการ์ตูน พอเห็นมันเป็นการ์ตูนก็ซื้อแล้ว ไม่ได้มีเหตุผลว่ามันเป็นยังไง” (เอ๋, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2548)

จะเห็นว่า พฤติกรรมในการเปิดรับของผู้อ่านนั้นมีความหลากหลายกันออกไป ขึ้นอยู่กับตัวบุคคล แต่ก็พบว่า มีผู้อ่านจำนวนไม่น้อยที่มีพฤติกรรมเปิดรับสื่อแบบผิวเผิน ตามแบบคนในยุคหลังสมัยใหม่ที่ไม่ยึดติด จดจำ และตีความตัวบทในสื่อเหล่านั้นมากนัก แต่เลือกรับสารเพื่อความบันเทิงเพียงอย่างเดียว

5.3 ทักษะการตีความของผู้อ่าน

5.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกัน

ผู้อ่านส่วนใหญ่ที่เปิดรับหนังสือการ์ตูนแนวนี้ มักจะมีทัศนคติที่ไม่เป็นแง่ลบต่อความสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกันมาก่อนอยู่แล้ว กล่าวคือ อาจรู้สึกเฉยๆ และเห็นเป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้ว และเมื่อได้อ่านหนังสือการ์ตูนแนวนี้ ก็ยังมีส่วนทำให้พวกเขามีทัศนคติในเรื่องนี้ที่กว้างขึ้น สามารถเปิดใจยอมรับได้มากขึ้น และรู้สึกว่าตนเองมีความเข้าใจในกลุ่มคนที่รักเพศเดียวกันมากขึ้น

สำหรับผู้อ่านบางคนนั้น เคยมีทัศนคติในแง่ลบต่อความสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกันมาก่อน หรืออาจเรียกได้ว่าไม่ชอบและรู้สึกต่อต้าน แต่เมื่อได้อ่านการ์ตูนแนวนี้แล้ว ทัศนคติของพวกเขา ก็เปลี่ยนไป และเปิดใจยอมรับได้มากขึ้น จนมีความเข้าใจใหม่และเลิกต่อต้านไปในที่สุด

“เคยอยู่โรงเรียนหญิงล้วนมา จะแอนด์ความรักของผู้หญิงกับผู้หญิงมาก แต่เรื่องชายกับชายไม่เคยรู้มาก่อน พอได้อ่านแล้วก็กลับมาดูอีกด้านหนึ่งว่า มันเป็นความรักแบบหนึ่ง ความรักมีหลายรูปแบบ ไม่จำเป็นที่ชายต้องคู่หญิงเสมอไป” (โพม, สัมภาษณ์, 27 สิงหาคม 2548)

5.3.2 รสนิยมทางเพศของผู้อ่าน

จากการสัมภาษณ์พบว่ากลุ่มตัวอย่างทุกคนยังคงมีความชอบในเพศตรงข้ามอยู่ตามปกติ แต่บางคนก็ยอมรับว่าไม่ปิดกั้นตัวเองหากจะมีความรักกับเพศเดียวกัน

ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ยังอยู่ในวัยเรียน ทำให้เรื่องความสัมพันธ์แบบคนรักของพวกเขา อาจยังไม่ชัดเจนนัก แต่สำหรับผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีวัยวุฒิมากขึ้นแล้ว และมีคนรักจริงๆ อยู่แล้วนั้น พบว่าพวกเขาต่างก็มีคนรักเป็นเพศตรงข้ามตามปกติ ไม่มีความเบี่ยงเบนแต่อย่างใด

นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์ก็พบว่า ผู้อ่านส่วนใหญ่ที่ค่อนข้างจะยอมรับได้ หากในอนาคตพบว่าคนรักของตัวเองนั้นมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศไป กล่าวคือพวกเขาคิดว่าจะสามารถทำใจยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้น และไม่รู้สึกโกรธเกลียดในเรื่องนี้ได้

ในขณะที่เดียวกัน กลุ่มตัวอย่างบางคนก็ให้ความเห็นถึงขั้นที่ว่า หากคนรักมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจริงๆ นั้น เขาอาจจะถึงขั้นชอบ และสนับสนุนให้เป็นเลขที่เดียว เช่น

“รับได้ แต่ต้องพาแฟนใหม่(ผู้ชาย)มาให้ดูด้วยนะ” (ตุล, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2548)

“คิดว่าถ้าแฟนเป็นเกย์ ก็คงจะใช้ชีวิตร่วมกันได้ มันเป็นความผูกพันอย่างหนึ่ง” แอ้ม, สัมภาษณ์, 6 สิงหาคม 2548)

แต่จากการให้สัมภาษณ์ของผู้อ่านท่านหนึ่งซึ่งมีวัยวุฒิพอสมควรแล้วนั้น ได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่า ผู้ที่ชื่นชอบอ่านการ์ตูนแนวยาโอโย ส่วนมากเมื่อมีคนรักหรือแต่งงานไปแล้วนั้น มักจะมีพฤติกรรมในการอ่านหนังสือการ์ตูนแนวนี้เปลี่ยนไป

“เป็นเรื่องแปลกนะที่ อย่างเพื่อนที่พอแต่งงานไปก็เลิกอ่านไป หรือไม่ก็น้อยลงไปเอง” (แอ้ว, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2548)

5.3.3 เพศสัมพันธ์ในหนังสือการ์ตูน

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าจากเพศสัมพันธ์ในหนังสือการ์ตูนแนวยาโอโยนั้น มีมากขึ้นเรื่อยๆ ตามวันเวลา โดยต่างก็ให้ข้อสังเกตว่าเมื่อสี่ห้าปีก่อนหน้านี้ยังมีจากพวกนี้อยู่น้อย และพบเห็นได้ยาก แต่ในปัจจุบันมีมากขึ้น จนแทบจะมีในทุกเรื่องเลขที่เดียว โดยเฉพาะในหนังสือการ์ตูนประเภทเรื่องสั้นแบบเล่มเดียวจบที่มักมีเรื่องสั้นหลายๆ เรื่องอยู่ในเล่มเดียว

“เมื่อก่อนมันมีจากแบบนั้นน้อย เรื่องราวก็ค่อยๆ ดำเนินแบบมีเหตุมีผลให้รักกัน เราก็เลยไม่รู้สึคว่ามันแตกต่างจากการ์ตูนผู้หญิงมากนัก” (มอส, สัมภาษณ์, 27 สิงหาคม 2548)

“เดี๋ยวนี้มันมีจากแบบนั้นเยอะเกินไป จนกลายเป็นจุดขายไปแล้ว มันไม่เหมาะกับเยาวชน” (ณัฐ, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2548)

แต่ในขณะที่เดียวกันกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ก็ยอมรับพวกเขาสามารถรับได้ สามารถอ่านได้ ไม่ว่าจะมีความเครียดสัมพัทธ์มากหรือน้อยก็ตาม แต่สนใจที่เนื้อเรื่องที่น่าติดตามและเป็นเหตุเป็นผลมากเพียงใดมากกว่า

5.3.4 ทศนคติต่อชายรักชายในชีวิตจริง

กลุ่มตัวอย่างทุกคนยอมรับได้ว่าเรื่องชายรักชายในปัจจุบันเป็นเรื่องปกติ และไม่รู้สึกรังเกียจหรือต่อต้านคนกลุ่มนี้แต่อย่างใด

เมื่อถามถึงเรื่องใกล้ตัวที่อาจเกิดขึ้น เช่น ในอนาคตมีลูกหลานเป็นชายรักชายหรือหญิงรักหญิง จะมีความคิดเห็นและทำอย่างไร ส่วนใหญ่จะบอกตรงกันว่า โดยใจจริงแล้วไม่อยากจะเกิดขึ้น แต่ถ้าเกิดขึ้นก็ยอมรับได้ และจะพยายามทำความเข้าใจให้ความที่สุด โดยคำนึงถึงความประพฤติน่าเป็นคนดีหรือไม่ มากกว่าที่จะคำนึงว่าเขาเลือกจะเป็นอะไร ดังเช่น ลูกหมี ผู้ให้สัมภาษณ์ซึ่งมีอายุ 19 ปี ได้ให้สัมภาษณ์ในประเด็นนี้เอาไว้ว่า

“สิ่งที่พ่อแม่ต้องการจริงๆ ก็คือให้ลูกเป็นคนดี ลูกจะเป็นอะไรก็ได้ แต่ถ้าเป็นคนดีของสังคม ไม่ไปฆ่าใคร ไม่ไปดิดยา ทำให้พ่อแม่ชื่นใจได้ว่าเขาประสบความสำเร็จ นั่นก็พอแล้ว” (ลูกหมี, สัมภาษณ์, 3 กันยายน 2548)

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยอมรับว่า การได้อ่านหนังสือการ์ตูนแนวยาโอโยนี่ มีผลให้พวกเขามีทัศนคติในแง่บวกต่อกลุ่มชายรักชายมากขึ้น มีความเข้าใจและยอมรับได้มากขึ้นกว่าตอนที่จะได้อ่าน บางคนก็ถึงขั้นรู้สึกเห็นอกเห็นใจกลุ่มคนเพศที่สามนี้อย่างมาก ดังเช่นที่กลุ่มตัวอย่างให้สัมภาษณ์ไว้

“ก่อนอ่านก็ไม่ได้เข้าไปสงสัย ไม่ได้รู้ข้อมูลอะไรมาก พอได้อ่านก็ทำให้ยอมรับได้มากขึ้น เข้าใจเขามากขึ้น คือก่อนหน้านี้เห็นเขามีตัวตน แต่ไม่ได้ให้ความสนใจ แต่ตอนนี้ให้ความสนใจว่าเขาเป็นคนเหมือนกับเรา มีสิทธิ์อะไรเท่ากับเราเหมือนกัน” (กีฟ, สัมภาษณ์, 2 กันยายน 2548)

“ทำให้คิดถึงสิ่งที่มองข้ามไป เปิดกว้างมากขึ้นว่า โลกนี้ไม่ได้มีแค่ผู้หญิงกับผู้ชาย ยังมีเพศที่สาม ที่สี่ ที่ห้า อย่าไปยึดติดอยู่ในกรอบมาก อย่าไปใจแคบ” (ก้อย, สัมภาษณ์, 23 กรกฎาคม 2548)

ทัศนคติในเรื่องเพศของผู้อ่านนั้นค่อนข้างเปิดกว้างในหลายด้าน และไม่ยึดติดกับกรอบความคิดความเชื่อเดิม รวมถึงค่านิยมและมาตรฐานทางสังคมมากนัก แต่ทว่าก็ยังไม่ได้หลุดจากกรอบออกไปเสียทีเดียว

5.4 การรวมกลุ่มเพื่อสร้างเครือข่ายของผู้อ่าน

5.4.1 การรวมกลุ่มในอินเทอร์เน็ต

ผู้อ่านการ์ตูนแนวฮาโอบจะมีการเข้าร่วมกลุ่มในอินเทอร์เน็ตตามเว็บไซต์ (Website) ซึ่งส่วนใหญ่มักเป็นการเข้าร่วมแสดงความคิดเห็นกันในกระดานข่าว (Web board) ซึ่งเป็นที่รวมของกลุ่มคนที่ชื่นชอบการ์ตูนแนวนี้เหมือนกัน ซึ่งผู้ที่เข้ามารวมกลุ่มกันนั้นอาจเริ่มเข้ามาโดยได้รับการแนะนำออกต่อจากผู้อื่น หรือจากการค้นหาในอินเทอร์เน็ตด้วยตนเอง

โดยในเว็บไซต์และกระดานข่าวต่างๆ นั้น จะมีทั้งการแนะนำหนังสือการ์ตูนเรื่องใหม่ๆ ที่น่าสนใจให้แกกัน แนะนำเว็บไซต์อื่นๆ ที่เกี่ยวกับฮาโอบ ลงภาพการ์ตูนฮาโอบของต่างประเทศ หรือภาพที่สมาชิกในเว็บไซต์นั้นๆ วาดขึ้นเอง นอกจากนี้ยังมีการแต่งนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับฮาโอบด้วยตัวเอง รวมถึงนิยายที่เรียกว่าแฟนฟิక్షัน (Fan Fiction) ซึ่งเป็นการนำตัวละครในการ์ตูน ภาพยนตร์ หรือดาราการ์ตูนญี่ปุ่น มาแต่งเป็นเรื่องราวความรักความสัมพันธ์ระหว่างชายกับชาย และนำมาลงในกระดานข่าวให้กลุ่มคนในเว็บไซต์นั้นๆ อ่านและร่วมแสดงความคิดเห็น

5.4.2 การรวมกลุ่มนอกอินเทอร์เน็ต

บางครั้งในเว็บไซต์ของผู้ที่ชื่นชอบการ์ตูนแนวเดียวกันนี้ก็จะมีการนัดเจอกันเพื่อพบปะพูดคุยกันจริงๆ และอาจมีการทำกิจกรรมอื่นๆ ร่วมกัน เช่น การซื้อขายและแลกเปลี่ยน หนังสือการ์ตูน เกม แฟนฟิక్షัน และการ์ตูนที่วาดกันเองที่เรียกว่าโดจินชิ และอาจมีการรวมตัวกันเพื่อทำผลงานต่างๆ เหล่านี้ออกขาย และมีการแต่งตัวตามแบบการ์ตูน (Cos-play) ตามงานที่เกี่ยวข้องกับการ์ตูนต่างๆ ซึ่งในแต่ละปีมีการจัดขึ้นตามทีต่างๆ อยู่หลายครั้ง

โดยที่การรวมกลุ่มนอกเว็บไซต์นี้อาจจัดตั้งขึ้นจากเวบมาสเตอร์ของเว็บไซต์นั้นๆ เอง หรืออาจเกิดจากกลุ่มคนที่ได้พูดคุยสนทนากันในเว็บไซต์นั้นรวมตัวกันเป็นกลุ่มย่อยขึ้นมาเองก็ได้

กลุ่มตัวอย่างหลายคนเคยไปรวมกลุ่มนัดพบกับเพื่อนในเว็บไซต์จริงๆ หลายครั้ง และให้ความเห็นว่า สังคมของผู้ที่ชื่นชอบการ์ตูนฮาโอบมีความเหนียวแน่นและเข้าใจกันดี เนื่องจากความชื่นชอบในสิ่งเดียวกัน

“เคยไปมีดตั้ง คอยกัน คอยกันดูกันด้วยกัน เหนียวแน่นกันมาก เพราะรู้สึกเป็นกลุ่มเดียวกัน เป็นพวกเดียวกัน เพราะเพื่อนจริงๆ ในชีวิตประจำวันอาจจะไม่ได้ชอบแบบเดียวกัน” (ตาล, สัมภาษณ์, 10 สิงหาคม 2548)

ลักษณะเครือข่ายกลุ่มทั้งสองแบบของผู้อ่านการ์ตูนแนวยาโอโยนี่ จะมีลักษณะที่เหมือนกัน กล่าวคือเป็นแบบการสื่อสารแบบทุกช่องทาง (All Channel Network) นั่นคือสมาชิกทุกคนต่าง สามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างอิสระ การพบปะทำกิจกรรมใดๆ สามารถทำได้อย่างอิสระและไม่มีข้อจำกัดในเรื่องเวลาหรือจำนวนคน เจ้าของเว็บไซต์หรือกระดานข่าวไม่ได้เป็นศูนย์กลางในการสื่อสารโดยตรง แต่เพียงอำนวยความสะดวกทางด้านการสื่อสารระหว่างกันให้กับสมาชิกเท่านั้น และเมื่อมีการพบปะกันภายนอกเว็บไซต์ ก็ไม่ได้มีใครทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางแต่อย่างใด ทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันในการที่จะสื่อสารกับใครคนใดในกลุ่มก็ได้ ไม่จำเป็นต้องผ่านใครเป็นตัวกลางแต่อย่างใด

การเกิดของเครือข่ายการสื่อสารของผู้อ่านนั้น จะเกิดจากความชอบส่วนบุคคลของคนคนหนึ่ง ที่มีความชื่นชอบในการ์ตูนแนวยาโอโย แล้วจึงจัดทำเว็บไซต์และเวบบอร์ดขึ้นมา จากนั้นสมาชิกคนอื่นๆ ในกลุ่มก็จะเข้ามารวมตัวกันเอง ซึ่งแต่ละคนสามารถทำได้ง่ายจากการค้นหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ต เครือข่ายกลุ่มของพวกเขาจึงมีลักษณะเปิดกว้าง เวบบอร์ดก็มีลักษณะเสรี ที่ใครก็สามารถเข้าไปแสดงความคิดเห็นได้ แต่โดยส่วนใหญ่แล้วผู้ที่เล่นอินเทอร์เน็ตก็จะรู้จักมารยาทพื้นฐานในการโต้ตอบกระทู้ในเวบบอร์ดอยู่แล้ว ดังนั้นจึงไม่มีระบบหรือกฎระเบียบเฉพาะอะไรเป็นพิเศษในเครือข่ายกลุ่มของพวกเขา

การรวมกลุ่มของผู้อ่านนั้น เกิดจากการที่มีรสนิยมในการเปิดรับสื่อ (media exposure) และรสนิยมทางเพศ (sexual taste) คล้ายคลึงกัน ซึ่งเมื่อพิจารณาในเรื่องรสนิยมทางเพศจะเห็นได้ว่าผู้อ่านการ์ตูนแนวยาโอโยที่ เป็นผู้หญิงที่มารวมกลุ่มกันนั้นแบ่งออกได้เป็นสองกลุ่ม นั่นคือ พวกรักต่างเพศ (heterosexual) และพวกกรักร่วมสองเพศ (bisexual) นั่นเอง

5.5 ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการเปิดรับหนังสือการ์ตูนแนวยาโอโย

5.5.1 ผลดีและผลเสีย

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ถึงผลกระทบจากการอ่านหนังสือการ์ตูนแนวยาโอโยในด้านต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวผู้ให้สัมภาษณ์ ทั้งในด้านดีและด้านเสีย ซึ่งผู้อ่านส่วนใหญ่ได้ตอบคำถามตรงกันในหลายข้อ ดังนี้

ก. ผลดี

- 1) ทำให้เกิดความบันเทิง เพลิดเพลิน ช่วยผ่อนคลายความเครียด
- 2) ทำให้ทัศนคติเปิดกว้างมากขึ้น ยอมรับและมีความเข้าใจใน โลกของชายรักชาย มากขึ้น
- 3) ได้ความรู้และข้อคิดดีๆ จากเนื้อหาในการ์ตูนหลายเรื่อง เช่น วัฒนธรรมและ ภาษาญี่ปุ่น มิตรภาพของเพื่อน เป็นต้น

ข. ผลเสีย

- 1) สิ้นเปลืองเงินในการซื้อหนังสือการ์ตูนประเภทนี้ ซึ่งบางครั้งตีพิมพ์ออกมา มากมาย หลายเรื่องภายในระยะเวลาสั้นๆ
- 2) บางครั้งหมกมุ่นจนเกินไป จนทำให้ใช้เวลาหมดไปกับการอ่าน ซึ่งอาจทำให้ เสียการเรียนได้ เช่น อ่านหนังสือการ์ตูนในช่วงสอบ เป็นต้น

เมื่อผู้วิจัยสัมภาษณ์ถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับผู้อ่านคนอื่นๆ ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่คิดว่าไม่น่าจะเกิดผลกระทบในทางเสียหายนะอะไร เนื่องจากเห็นว่าผู้อ่านหนังสือการ์ตูนแนวนี้ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง จึงไม่น่าเลียนแบบพฤติกรรมใดๆ ในหนังสือการ์ตูนแนวนี้ได้ และหากจะเกิดผลเสียเรื่องการหมกมุ่นจนเกินไปนั้นก็ขึ้นอยู่กับตัวบุคคลว่าจะสามารถแยกแยะและแบ่งเวลาเป็นหรือไม่ และต่างก็คิดว่าไม่ว่าสื่อหรือกิจกรรมชนิดใดก็สามารถทำให้เกิดผลเสียต่อผู้บริโภคได้ หากไม่รู้จักแบ่งแยกให้ดี ไม่จำเป็นต้องเป็นเพียงหนังสือการ์ตูนแนวนี้เท่านั้น

แต่ในกรณีที่สัมภาษณ์ถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นได้ หากผู้อ่านเป็นเพศชาย ผู้ให้สัมภาษณ์ มีความเห็นตรงกันดังนี้ คือ

หากผู้อ่านเป็นชายแท้ที่ไม่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน มักจะไม่อ่านหนังสือการ์ตูนผู้หญิงและหนังสือการ์ตูนแนวฮาโยอยู่แล้ว และส่วนใหญ่จะรับเรื่องแนวนี้ไม่ค่อยได้ ดังนั้นผู้ให้สัมภาษณ์ จึงคิดว่าไม่มีทางที่การอ่านหนังสือการ์ตูนแนวฮาโยจะทำให้ผู้ชายแท้ๆ คนหนึ่งเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศได้

หากผู้อ่านมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมแบบชายรักชายอยู่แล้ว ก็อาจมีส่วนช่วยสนับสนุนให้เขาเกิดความมั่นใจ หรือสนับสนุนให้เขากลับเปิดเผยตัวตนต่อสังคมมากขึ้นได้

หากผู้อ่านเป็นเด็กผู้ชายที่ยังอยู่ในวัยศึกษาคะนอง อาจเกิดความอยากรู้อยากลองได้ แต่ในที่สุดแล้วการที่เขาจะมีพฤติกรรมเป็นชายรักชายหรือไม่ น่าจะเกิดจากการเลือกของเขาเอง และการเลี้ยงดูของครอบครัวเป็นหลัก

จะเห็นได้ว่า ผู้ให้สัมภาษณ์คิดว่าหนังสือการ์ตูนแนวยาโอโยไม่น่าเป็นสาเหตุให้คนอ่านเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศได้

นอกจากนี้ จากการสังเกตเพิ่มเติมพบว่า ผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อผู้อ่านการ์ตูนยาโอโยอย่างหนึ่งที่เหมือนๆ กัน นั่นก็คือ พวกเขาจะสามารถสังเกตว่าผู้ชายคนไหนเป็นชายแท้หรือไม่ได้ดีขึ้น และยังมีพฤติกรรมชอบสังเกตผู้ชายที่ได้พบเจอหรือรู้จักว่าเป็นชายแท้หรือไม่

“ตั้งแต่อ่านมาจะกลายเป็นคนที่ ถ้าได้เห็นผู้ชายกับผู้ชายเดินด้วยกัน ก็จะมองทันทีว่าเป็นรีเปล่า คอยดูนี่ว่ากริดกรายไหม” (ปู, สัมภาษณ์, 3 กันยายน 2548)

โดยผลที่เกิดขึ้นนี้ ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นผลดีหรือผลเสีย แต่เป็นผลกระทบที่น่าสนใจที่เกิดขึ้นกับผู้อ่าน ซึ่งน่าจะเกิดจากการชื่นชอบมากนั่นเอง

5.5.2 ทศนคติต่อสังคมที่มีต่อการ์ตูนแนวยาโอโย

ผู้วิจัยได้สอบถามถึงความคิดเห็นและทัศนคติที่ผู้อ่านมีต่อข่าวต่างๆ ที่นำเสนอเกี่ยวกับการ์ตูนแนวยาโอโยออกมา รวมถึงความคิดเห็นในเรื่องที่สังคมมองการ์ตูนแนวยาโอโยว่าเป็นอย่างไร

ผู้อ่านส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการนำเสนอข่าวของสื่อ เพราะพวกเขาเห็นว่าสื่อไม่มีความยุติธรรมมากพอ เลื่อนนำเสนอแต่ในด้านลบเพื่อขายข่าว และคิดว่าผู้ที่นำเสนอข่าวนั้นไม่ได้รู้สึกซึ่งถึงตัวสื่อประเภทนี้

“การ์ตูนธรรมดาบางครั้งมีฉากแบบนั้นมากกว่าการ์ตูนชายกับชายอีกด้วยซ้ำ การ์ตูนยาโอโยบางเรื่องก็ไม่มีฉากแบบนั้นเลย” (แอม, สัมภาษณ์, 6 สิงหาคม 2548)

“เขาเขียนข่าวแต่ละข่าว มันไม่จริงนะ เขาเคยมาสัมภาษณ์จริงๆ เหรอ การ์ตูนเกย์มันก็ไม่ได้มีอะไรมากมาย คนเขาไม่รู้จักดีพอก็มองไม่ดีเอาไว้ก่อน” (ตุล, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2548)

“พวกที่ทำข่าวนะ รู้ไม่จริงทั้งนั้นแหละ...” (มอส, สัมภาษณ์, 27 สิงหาคม 2548)

“ถึงเขาจะพยายามเขียนข่าวเป็นกลาง แต่ยังไงเขาก็ยังเอนเอียงไปในแง่ลบอยู่ดี เพราะเขาไม่ได้รู้จริง ไม่ได้เป็นคนอ่านจริงๆ” (นัท, สัมภาษณ์, 27 สิงหาคม 2548)

ในขณะที่ผู้อ่านบางส่วนก็เห็นด้วยกับสิ่งที่นำเสนอ แต่ก็ไม่ได้เห็นด้วยทั้งหมด พวกเขายอมรับว่าหนังสือการ์ตูนแนวยาโอโยนั้น บางเรื่องก็เรียกว่าเป็นสื่อลามกอนาจารได้จริง แต่บางเรื่องก็ไม่ใช่ เพราะไม่ได้มีฉากลามกอนาจาร

“ความจริงมันก็มีฉากแบบนั้นเยอะไปสำหรับเด็กจริงๆ แต่บางเรื่องมันก็ไม่ค่อยเทียบกับสื่อลามกอื่นๆ การ์ตูนแนวนี้ยังหาซื้อยากกว่าอีก” (ลี, สัมภาษณ์, 28 สิงหาคม 2548)

“ก็ยอมรับนะว่ามันก็มีฉากนั้นค่อนข้างโจ่งแจ้ง ถ้าเป็นแบบนี้มันก็คือสื่อลามกนั่นแหละ แต่บางเรื่องมันก็ไม่มี” (ณัฐ, สัมภาษณ์, 4 กันยายน 2548)

ในส่วนของสังคมที่มองการ์ตูนแนวยาโอโยเป็นเช่นไรนั้น ผู้อ่านส่วนใหญ่ให้สัมภาษณ์ว่า สังคมไทยยังคงมองสื่อประเภทนี้ในแง่ลบอยู่ และเหมารวมว่าเป็นสื่อลามกไปเสียทั้งหมด แต่ผู้อ่านก็คิดว่าในปัจจุบันก็ค่อนข้างเปิดกว้างกว่าเมื่อก่อนมากขึ้นแล้ว

“การ์ตูนเคยถูกมองในแง่ลบมาหลายนะ เอาแค่การ์ตูนธรรมดาที่ยังถูกมองว่าเป็นเรื่องไร้สาระ ทำให้เด็กเสียการเรียนอยู่แล้ว...” (แพร, สัมภาษณ์, 30 สิงหาคม 2548)

“ยังไงสังคมไทยก็ต้องมองว่ามันไม่ได้อยู่แล้วละ พอบอกว่าการ์ตูนเคย เขาก็คิดว่ามันต้องมีแต่เรื่องอย่างว่าอยู่แล้ว” (ป๋อ, สัมภาษณ์, 11 กันยายน 2548)

จะเห็นได้ว่า ผู้อ่านส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ต่อต้านต่อคำวิพากษ์ของสังคมที่มีต่อการ์ตูนแนวยาโอโย และที่มีต่อกลุ่มชายรักชาย ซึ่งเป็นอิทธิพลที่ผู้อ่านได้รับมาจากการเปิดรับสื่อชนิดนี้นั่นเอง